

Temps ha que en la nostra aymada Catalunya s'hi va arrelant, arrelant entre'ls bons propietaris pagesos, un prurit ó mal fat tant funest que, si Deu no hi posa un prompte remey, acabarà pera tombar nostra Patria en la mes negra dissort.

Aquest prurit ó mal fat no es altre que la *deria* de *voler fer el senyor* per vilas y ciutats, ó "*en els grans centres socials*" que'n diuen ells.

Per dotzenas se podrian comptar las casas *vingudas á menos* en pochs anys, familias de centenari abolench, que, visquent en sos llochs payrals, eran els reys de la rodalia, y que avuy, seguint aquesta fatal corrent, els tenim poch menys que arruinats, y molts abocats á la miseria....

Ja sé jo que'ls meus versos no regenerarán pas aquest tant hermós com oblidat terror de ma Patria estimada; ja sé de sobras que grans mals necessitan grans remeys y que jo, enamorada *busqueta* d'un riberal de *rossinyols*, per mes que canti, no passarán de ser mos cants altra cosa que notas perdudas com las d'aucell planyadís.

Mes res hi fa, bon amich meu, que siguém comptats els qui prediquém l'amor á la vida del camp, á la vida patriarcal de nostres avis; res hi fa que hi hajan *Deu-los-fassa-bons* que's creguin que l'Art y la Veritat sols se troba en els grans centres de corrupció; nosaltres, que sortosament hi veyém clar, nosaltres devém perseguir la nostra via, cantant y predicant